Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (druhá rozšírená komora)

z 13. decembra 2017 *

„Hospodárska a menová politika – Prudenciálny dohľad nad úverovými inštitúciami – Článok 4 ods. 3 nariadenia (EÚ) č. 1024/2013 – Prudenciálny dohľad na konsolidovanom základe – Dohliadaná skupina – Inštitúcie trvalo pridružené k ústrednému orgánu – Článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia (EÚ) č. 468/2014 – Článok 10 nariadenia (EÚ) č. 575/2013 – Požiadavky na vlastné zdroje – Článok 16 ods. 1 písm. c) a článok 16 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1024/2013“

Vo veci T-712/15,

**Crédit mutuel Arkéa**, so sídom v Relecq Kerhuon (Francúzsko), v zastúpení: H. Savoie a P. Mele, avocats,

žalobkyňa,

proti

**Európskej centrálnej banke (ECB)**, v zastúpení: K. Lackhoff, R. Bax a C. Olivier, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci D. Martin, M. Pittie a M. Françon, avocats,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje

**Európska komisia**, v zastúpení: V. Di Bucci a K.–P. Wojcik, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ a smerujúci k zrušeniu rozhodnutia ECB z 5. októbra 2015, ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/28, ktorým sa stanovujú prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel,

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory M. Prek (spravodajca), sudcovia E. Buttigieg, F. Schalin, B. Berke a M. J. Costeira,

tajomník: S. Spyropoulos, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. júna 2017,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

# Rozsudok

## I. Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Crédit mutuel je decentralizovanou bankovou skupinou pozostávajúcou zo siete miestnych bánk, ktoré majú postavenie družstevných spoločností. Každá miestna banka Crédit mutuel musí byť členom regionálnej federácie a každá federácia musí byť členom Confédération nationale du Crédit mutuel (CNCM), centrálneho orgánu siete v zmysle článkov L.511-30 a L.511-31 code monétaire et financier français (francúzsky menový a finančný zákonník) (ďalej len „MFZ“). Na vnútroštátnej úrovni je členom Crédit mutuel aj Caisse centrale du Crédit mutuel (CCCM), ktorá je úverovou družstevnou akciovou spoločnosťou s variabilným základným imaním, ktorá má povolenie ako úverová inštitúcia a ktorej majiteľmi sú členovia siete.

2 Žalobkyňa, Crédit mutuel Arkéa, je úverovou družstevnou akciovou spoločnosťou s variabilným základným imaním, ktorá má povolenie ako úverová inštitúcia. Bola založená v roku 2002 zlúčením viacerých regionálnych federácií bánk. Iné federácie sa spojili a založili CM11-CIC, a ďalšie federácie zostali samostatné.

3 Listom z 19. septembra 2014 žalobkyňa oznámila Európskej centrálnej banke (ECB) svoju analýzu týkajúcu sa nemožnosti podliehať prudenciálnemu dohľadu ECB prostredníctvom CNCM. ECB v liste z 10. novembra 2014 uviedla, že túto otázku postúpi príslušným francúzskym orgánom.

4 ECB 19. decembra 2014 doručila CNCM návrh rozhodnutia, ktorým sa stanovujú prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel, požiadala ju, aby sa postarala o to, aby bol tento návrh doručený jednotlivým subjektom, ktoré ju tvoria, a poskytla jej lehotu, v ktorej mohli tieto subjekty predložiť svoje pripomienky. Žalobkyňa 16. januára 2015 doručila svoje pripomienky ECB. CNCM sa 30. januára 2015 vyjadrila k pripomienkam predloženým žalobkyňou.

5 ECB doručila 19. februára 2015 CNCM revidovaný návrh rozhodnutia, ktorým sa stanovujú prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel, ako aj subjekty, ktoré ju tvoria, požiadala ju, aby sa postarala, aby bol tento revidovaný návrh doručený týmto subjektom, a poskytla jej lehotu, v ktorej mohli tieto subjekty predložiť svoje pripomienky. Žalobkyňa predložila svoje pripomienky 27. marca 2015.

6 ECB prijala 17. júna 2015 rozhodnutie, ktorým sa stanovujú prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel a v ktorom zdôraznila, že je orgánom prudenciálneho dohľadu na konsolidovanom základe nad CNCM a príslušným orgánom dohľadu nad subjektmi uvedenými v tomto rozhodnutí, medzi ktorými sa nachádzala žalobkyňa (odôvodnenie 1). V článku 2 ods. 1 tohto rozhodnutia bolo konkretizované, že CNCM dbá na to, aby skupina Crédit mutuel trvalo spĺňala požiadavky uvedené v prílohe I. Z článku 2 ods. 3 uvedeného rozhodnutia vyplývalo, že žalobkyňa mala trvalo spĺňať požiadavky uvedené v prílohe II-2, podľa ktorých sa vyžadoval pomer vlastných zdrojov kategórie 1 (ďalej len „vlastné zdroje ‚CET 1‘“) vo výške 11 %.

7 Žalobkyňa 17. júla 2015 požiadala o preskúmanie tohto rozhodnutia podľa článku 24 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63, ďalej len „základné nariadenie“), v spojení s článkom 7 rozhodnutia ECB 2014/360/EÚ zo 14. apríla 2014 o zriadení Administratívneho revízneho výboru a jeho pravidlách činnosti (Ú. v. EÚ L 175, 2014, s. 47). Vypočutie pred administratívnym revíznym výborom (ďalej len „revízny výbor“) sa uskutočnilo 31. augusta 2015.

8 Revízny výbor 14. septembra 2015 vydal stanovisko, v ktorom dospel k záveru o zákonnosti rozhodnutia ECB. V tomto stanovisku v podstate zdôraznil, že výhrady žalobkyne proti rozhodnutiu zo 17. júna 2015 možno rozdeliť do troch skupín podľa toho, či žalobkyňa napadla výkon konsolidovaného prudenciálneho dohľadu nad skupinou Crédit mutuel prostredníctvom CNCM z dôvodu, že CNCM nie je úverovou inštitúciou (prvá výhrada), alebo tvrdila, že neexistuje „skupina Crédit mutuel“ (druhá výhrada), alebo napadla rozhodnutie ECB zvýšiť jej požiadavky na pomer vlastných zdrojov „CET 1“ z 8 na 11 % (tretia výhrada).

9 Pokiaľ ide o prvú výhradu, revízny výbor v prvom rade pripomenul, že ECB sa v rozhodnutí z 1. septembra 2014 domnievala, že skupina Crédit mutuel je významnou dohliadanou skupinou a pri tejto príležitosti uviedol, že žalobkyňa je členom tejto skupiny a že CNCM predstavuje jej najvyššiu úroveň konsolidácie. V druhom rade revízny výbor zdôraznil, že pojem ústredný orgán nachádzajúci sa v článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia ECB (EÚ) č. 468/2014 zo 16. apríla 2014 o rámci pre spoluprácu v rámci jednotného mechanizmu dohľadu medzi Európskou centrálnou bankou, príslušnými vnútroštátnymi orgánmi a určenými vnútroštátnymi orgánmi (nariadenie o rámci JMD) (Ú. v. EÚ L 141, 2014, s. 1, ďalej len „nariadenie o rámci JMD“) a v článku 10 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1) nie je definovaný právom Európskej únie a že sa nevyžaduje, aby tento ústredný orgán bol úverovou inštitúciou, pričom na podporu tohto výkladu odkázal na usmernenie Výboru európskych orgánov bankového dohľadu z 18. novembra 2010 (ďalej len „usmernenie CEBS“), ako aj na článok 4 ods. 1 písm. g) základného nariadenia. V treťom rade revízny výbor uviedol, že na výkon prudenciálneho dohľadu na konsolidovanom základe nie je nevyhnutné, aby mala ECB úplné dohliadacie alebo sankčné právomoci voči materskému subjektu skupiny. V štvrtom rade revízny výbor pripomenul, že pred prenesením tejto právomoci na ECB, vykonával prudenciálny dohľad na konsolidovanom základe nad skupinou Crédit mutuel prostredníctvom CNCM príslušný francúzsky orgán, ktorým bol Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (ACPR) (Úrad pre prudenciálny dohľad a riešenie krízových situácii, Francúzsko).

10 Pokiaľ ide o druhú výhradu, revízny výbor dospel k záveru, že skupina Crédit mutuel spĺňala podmienky uvedené v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, na ktorý odkazuje článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD. V prvom rade sa revízny výbor domnieval, že postavenie CNCM ako združenia nebráni existencii solidarity s pridruženými inštitúciami. V druhom rade tento výbor uviedol, že účtovníctvo skupiny Crédit mutuel ako celku bolo zostavované na konsolidovanom základe. V treťom rade sa revízny výbor domnieval, že ECB správne uviedla, že CNCM má právomoc dávať pokyny vedeniu pridružených inštitúcií.

11 Pokiaľ ide o tretiu výhradu, revízny výbor sa domnieval, že posúdenia ECB týkajúce sa požiadaviek na vlastné zdroje „CET 1“ žalobkyne nie sú zjavne nesprávne a nemajú neprimeranú povahu. V tejto súvislosti revízny výbor zdôraznil pretrvávajúce nezhody medzi žalobkyňou a CNCM, pretože tieto nezhody odhaľujú riadiace problémy, ktoré môžu mať za následok dodatočné riziká.

12 ECB prijala 5. októbra 2015 rozhodnutie ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/28, ktorým sa stanovujú prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) a ktoré podľa článku 24 ods. 7 základného nariadenia zrušilo a nahradilo rozhodnutie zo 17. júna 2015, pričom malo rovnaký obsah. Napadnuté rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím ECB ECB/SSM/2015 – 9695000CG 7B84NLR5984/40 zo 4. decembra 2015 v rozsahu, v akom toto rozhodnutie stanovuje nové prudenciálne požiadavky uplatniteľné na skupinu Crédit mutuel, ako aj na subjekty, ktoré ju tvoria.

13 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 3. februára 2016 žalobkyňa podala žalobu o neplatnosť proti rozhodnutiu zo 4. decembra 2015.

## II. Konanie a návrhy účastníkov konania

14 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 3. decembra 2015 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

15 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 21. marca 2016 Európska komisia podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov ECB.

16 Rozhodnutím z 20. apríla 2016 predseda štvrtej komory Všeobecného súdu povolil, aby Komisia vstúpila do konania ako vedľajší účastník konania na podporu návrhov ECB.

17 Dňa 1. júna 2016 predložila Komisia svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania.

18 Keďže zloženie komôr Všeobecného súdu sa zmenilo, sudca spravodajca bol pridelený k druhej komore, ktorej bola v dôsledku toho táto vec pridelená.

19 Dňa 3. apríla 2017 bola ECB v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 89 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu požiadaná o predloženie viacerých dokumentov. ECB vyhovela tejto žiadosti v stanovenej lehote.

20 Na základe návrhu druhej komory Všeobecného súdu rozhodol Všeobecný súd podľa článku 28 rokovacieho poriadku o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.

21 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (druhá rozšírená komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania.

22 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 6. júna 2017. Na konci pojednávania Všeobecný súd rozhodol, že neukončí ústnu časť konania, a požiadal ECB, aby písomne odpovedala na položenú otázku, čo bolo zaznamenané v zápisnici z pojednávania. ECB vyhovela tejto žiadosti v stanovenej lehote.

23 Ústna časť konania sa skončila 10. júla 2017.

24 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd zrušil napadnuté rozhodnutie.

25 ECB a Komisia navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

## III. Právny stav

### *A. O prípustnosti žaloby*

26 Bez toho, aby formálne vzniesla námietku neprípustnosti podľa článku 130 rokovacieho poriadku, ECB spochybňuje prípustnosť žaloby. V tejto súvislosti ECB po prvé poznamenáva, že plnomocenstvo na podanie prejednávanej žaloby udelil predseda predstavenstva žalobkyne, ktorý podľa francúzskeho práva nemá právomoc na zastupovanie, po druhé tvrdí, že žalobkyňa nemá aktívnu legitimáciu proti napadnutému rozhodnutiu, s výnimkou článku 2 ods. 3 a prílohy II-2, a po tretie vyvracia existenciu záujmu žalobkyne na konaní.

27 Žalobkyňa navrhuje, aby boli námietky neprípustnosti, ktoré vzniesla ECB, zamietnuté.

### *1. O zákonnosti plnomocenstva udeleného zástupcom žalobkyne*

28 ECB poznamenáva, že plnomocenstvo pôvodne udelené zástupcom žalobkyne vystavil predseda jej predstavenstva, hoci z rozhodnutí francúzskych súdov vykladajúcich články L.225-51-1 a L.225-56 code de commerce français (francúzsky obchodný zákonník) vyplýva, že predseda predstavenstva akciovej spoločnosti nemá podľa zákona právomoc túto spoločnosť zastupovať, keďže táto právomoc pripadá výlučne generálnemu riaditeľovi, okrem prípadu, ak je odôvodnená kumulácia týchto funkcií.

29 Podľa článku 51 ods. 3 rokovacieho poriadku musia advokáti v prípade, že účastníkom konania, ktorého zastupujú, je právnická osoba podľa súkromného práva, predložiť v kancelárii plnomocenstvo udelené touto osobou. Okrem toho podľa článku 51 ods. 4 toho istého rokovacieho poriadku, ak plnomocenstvo nie je predložené, tajomník určí dotknutému účastníkovi konania primeranú lehotu na jeho predloženie.

30 Článok 51 ods. 4 rokovacieho poriadku sa má vykladať v tom zmysle, že nedostatok plnomocenstva v čase podania žaloby možno napraviť neskorším predložením akéhokoľvek dokumentu, ktorý potvrdzuje existenciu tohto plnomocenstva [pozri analogicky rozsudok zo 4. februára 2015, KSR/ÚHVT – Lampenwelt (Moon), T-374/13, EU:T:2015:69, body 12 a 13; pozri tiež, pokiaľ ide o Rokovací poriadok Súdneho dvora, rozsudok z 19. júna 2014, Commune de Millau a SEMEA/Komisia, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, body 33 a 34].

31 V tomto prípade advokáti žalobkyne v nadväznosti na žiadosť v tomto zmysle predložili Všeobecnému súdu dokument udelený jej oprávneným zástupcom, teda jej generálnym riaditeľom, potvrdzujúci jeho úmysel pokračovať v konaní o žalobe.

32 Žalobu preto nemožno považovať za neprípustnú pre nezákonnosť plnomocenstva.

### *2. O aktívnej legitimácii žalobkyne vo vzťahu k článku 2 ods. 1 a prílohe I napadnutého rozhodnutia*

33 ECB v podstate tvrdí, že žalobkyňa má aktívnu legitimáciu iba vo vzťahu k tej časti napadnutého rozhodnutia, ktorá sa jej týka, teda k článku 2 ods. 3 a prílohe II-2.

34 Treba uviesť, že hoci je napadnuté rozhodnutie vyhotovené vo forme jediného rozhodnutia, treba ho považovať za súbor individuálnych rozhodnutí (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 15. októbra 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a i./Komisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P až C-252/99 P a C-254/99 P, EU:C:2002:582, bod 100), ktorý stanovuje prudenciálne požiadavky pre každý zo subjektov uvedených v jeho článku 2. V tejto súvislosti treba uviesť, že hoci podľa článku 6 napadnutého rozhodnutia je toto rozhodnutie určené CNCM, je úlohou CNCM, aby podľa článku 3 ods. 1 uvedeného rozhodnutia oznámila riadiacemu orgánu každého zo subjektov uvedených v článku 2 znenie napadnutého rozhodnutia a príslušnú prílohu a podľa článku 3 ods. 2 napadnutého rozhodnutia informovala ECB o dátumoch, kedy vykonala tieto oznámenia.

35 Pokiaľ ide o článok 2 ods. 1 napadnutého rozhodnutia, keďže toto ustanovenie spresňuje, že „[CNCM] dbá na to, aby skupina Crédit mutuel trvalo spĺňala požiadavky uvedené v prílohe I“, treba z neho vyvodiť, že v zmysle článku 263 ZFEÚ je určené iba CNCM.

36 Žalobkyňa teda môže spochybniť článok 2 ods. 1 napadnutého rozhodnutia a prílohu I, na ktorú odkazuje toto ustanovenie, iba pod podmienkou, že je priamo a osobne dotknutá týmto aspektom napadnutého rozhodnutia alebo že je priamo dotknutá týmto aspektom napadnutého rozhodnutia

a napadnuté rozhodnutie predstavuje regulačný akt, ktorý nevyžaduje vykonávacie opatrenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. septembra 2014, Royal Scandinavian Casino Århus/Komisia, T-615/11, neuverejnený, EU:T:2014:838, bod 25 a citovanú judikatúru).

37 Keďže tak z odôvodnenia 1 napadnutého rozhodnutia, ako aj z jeho článkov 2 a 3 vyplýva, že ECB považuje žalobkyňu za súčasť skupiny Crédit mutuel, nad ktorou sa rozhodla vykonávať prudenciálny dohľad na konsolidovanom základe prostredníctvom CNCM, treba žalobkyňu považovať za priamo a osobne dotknutú článkom 2 ods. 1 napadnutého rozhodnutia a prílohou I, na ktorú toto ustanovenie odkazuje, pretože na základe týchto ustanovení je CNCM vo vzťahu k ECB subjektom zodpovedným za prudenciálny dohľad nad žalobkyňou.

38 Z toho nevyhnutne vyplýva, že žalobkyňa má aktívnu legitimáciu nielen vo vzťahu k článku 2 ods. 3 a prílohe II-2 napadnutého rozhodnutia, ale aj vo vzťahu k jeho článku 2 ods. 1 a prílohe I.

### *3. O záujme žalobkyne na konaní proti napadnutému rozhodnutiu*

39 ECB na to, aby vyvrátila existenciu záujmu žalobkyne na konaní, najprv uvádza, že napadnuté rozhodnutie prestalo vyvolávať svoje právne účinky 4. decembra 2015, keď bolo prijaté nové rozhodnutie, ďalej že žalobkyňa mala pomer vlastných zdrojov „CET 1“ vyšší, než jej ukladalo napadnuté rozhodnutie, a napokon že žalobkyňa nikdy nenamietala voči prudenciálnemu dohľadu na konsolidovanom základe, ktorý nad skupinou Crédit mutuel vykonával ACPR.

40 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry záujem na zrušení aktu existuje iba vtedy, ak toto zrušenie môže mať samo osebe právne následky (pozri v tomto zmysle rozsudky z 24. júna 1986, AKZO Chemie/Komisia, 53/85, EU:C:1986:256, bod 21, a z 25. marca 1999, Gencor/Komisia, T-102/96, EU:T:1999:65, bod 40).

41 Treba uviesť, že zrušenie napadnutého rozhodnutia rozhodnutím zo 4. decembra 2015 nezbavuje žalobkyňu záujmu na konaní proti nemu.

42 Zrušenie aktu inštitúcie totiž nie je uznaním jeho nezákonnosti a vyvoláva účinky *ex nunc*, na rozdiel od zrušovacieho rozsudku, podľa ktorého je zrušený akt so spätnou účinnosťou odstránený z právneho poriadku a hľadí sa na neho, ako keby nikdy neexistoval (rozsudky z 12. decembra 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, bod 35; z 23. októbra 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, bod 48, a z 30. septembra 2009, Sison/Rada, T-341/07, EU:T:2009:372, body 47 a 48).

43 Navyše žalobkyňa si zachováva záujem na konaní proti napadnutému rozhodnutiu s cieľom zabrániť tomu, aby prípadné zrušenie rozhodnutia, ktorým bolo zrušené napadnuté rozhodnutie, malo za následok, že napadnuté rozhodnutie znovu vyvolá účinky. V prípade, ak by rozhodnutie zo 4. decembra 2015 bolo zrušené, by sa totiž účastníci konania vrátili do situácie pred nadobudnutím jeho účinnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 31. marca 1971, Komisia/Rada, 22/70, EU:C:1971:32, bod 60), ktorá by sa potom opäť riadila napadnutým rozhodnutím. Z toho tiež vyplýva, že žalobkyňa má záujem navrhovať zrušenie napadnutého rozhodnutia, ktorým pre ňu ECB stanovuje minimálne požiadavky na vlastné zdroje „CET 1“ bez ohľadu na to, aká bola úroveň jej vlastných zdrojov v čase účinnosti napadnutého rozhodnutia.

44 Napokon, keďže z článku 2 ods. 1 a prílohy I napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa patrí do skupiny Crédit mutuel a dohľad nad ňou je vykonávaný prostredníctvom CNCM, hoci sa žalobkyňa domnieva, že má priamo podliehať prudenciálnemu dohľadu ECB, má záujem na konaní proti tomuto aspektu napadnutého rozhodnutia bez ohľadu na to, aký postoj mohla mať v čase, keď prudenciálny dohľad vykonával ACPR.

45 Vzhľadom na uvedené treba námietky neprípustnosti, ktoré vzniesla ECB, zamietnuť.

### *B. O veci samej*

46 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa uvádza argumentáciu, ktorú možno rozdeliť na tri žalobné dôvody.

47 Hoci sa argumentácia uvádzaná v rámci prvých dvoch žalobných dôvodov týka všeobecne napadnutého rozhodnutia, v skutočnosti sa vzťahuje iba na zákonnosť článku 2 ods. 1 a prílohy I tohto rozhodnutia, v ktorých ECB upravuje konsolidovaný prudenciálny dohľad nad skupinou Crédit mutuel prostredníctvom CNCM. Svojím prvým žalobným dôvodom žalobkyňa v podstate tvrdí, že tento aspekt napadnutého rozhodnutia je nezákonný, keďže CNCM nie je úverovou inštitúciou, a preto nemôže podliehať prudenciálnemu dohľadu ECB. Svojím druhým žalobným dôvodom žalobkyňa tvrdí, že ECB nesprávne zohľadnila existenciu „skupiny“ na účely prudenciálneho dohľadu.

48 Svojím tretím žalobným dôvodom žalobkyňa v podstate spochybňuje stanovenie pomeru jej vlastných zdrojov „CET 1“ na 11 % z dôvodu, že táto požiadavka na vlastné zdroje ide nad rámec minimálnych zákonných požiadaviek podľa článku 16 ods. 1 písm. c) a článku 16 ods. 2 písm. a) základného nariadenia. Hoci tento žalobný dôvod smeruje proti napadnutému rozhodnutiu ako celku, treba uviesť, že v skutočnosti sa týka iba zákonnosti článku 2 ods. 3 a prílohy II-2 napadnutého rozhodnutia, ktoré sa vzťahujú na prudenciálne požiadavky stanovené pre žalobkyňu.

#### *1. O prvom a druhom žalobnom dôvode týkajúcom sa zákonnosti článku 2 ods. 1 a prílohy I napadnutého rozhodnutia*

49 Z odôvodnenia 1, ako aj z článku 2 ods. 1 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že ECB organizuje konsolidovaný prudenciálny dohľad nad skupinou Crédit mutuel prostredníctvom CNCM, pričom ju poveruje tým, aby dohliadala na to, že táto skupina trvalo spĺňa požiadavky uvedené v prílohe I uvedeného rozhodnutia.

50 Na úvod treba zamietnuť výhradu ECB proti účinnosti týchto dvoch žalobných dôvodov, keďže žalobkyňa uznáva, že je významným subjektom v zmysle článku 6 ods. 4 základného nariadenia podliehajúcim priamemu prudenciálnemu dohľadu ECB. Svojimi prvými dvomi žalobnými dôvodmi totiž žalobkyňa spochybňuje spôsob výkonu tohto prudenciálneho dohľadu, konkrétne to, že tento dohľad nad ňou vykonáva CNCM, pretože je súčasťou skupiny Crédit mutuel.

51 Navyše treba uviesť, že hoci dôvody, na základe ktorých sa ECB rozhodla vykonávať konsolidovaný prudenciálny dohľad nad skupinou Crédit mutuel prostredníctvom CNCM, nie sú výslovne uvedené v napadnutom rozhodnutí, revízny výbor poskytol v tejto súvislosti odôvodnenie, ktoré bolo opísané v bodoch 8 až 10 vyššie. Keďže teda v napadnutom rozhodnutí ECB rozhodla v súlade so stanoviskom revízneho výboru, ktoré je súčasťou kontextu napadnutého rozhodnutia, treba sa domnievať, že ECB si osvojila odôvodnenie uvedené v tomto stanovisku a že dôvodnosť napadnutého rozhodnutia možno preskúmať s prihliadnutím na toto odôvodnenie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. mája 2017, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, T-122/15, rozsudok je predmetom odvolania, EU:T:2017:337, body 125 až 127).

52 V rámci svojich prvých dvoch žalobných dôvodov žalobkyňa spochybňuje výklad článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, ktorého sa pridržiava ECB, ako aj podmienok stanovených v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, na ktorý prvé uvedené ustanovenie odkazuje.

53 Podľa článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD pojem „dohliadaná skupina“ označuje najmä „dohliadané subjekty, pričom každý z nich má svoje ústredie v tom istom zúčastnenom členskom štáte za predpokladu, že sú trvalo pridružené k ústrednej inštitúcii, ktorá nad nimi vykonáva dohľad za podmienok ustanovených v článku 10 nariadenia… č. 575/2013 a ktorá je usadená v tom istom zúčastnenom členskom štáte“.

54 Článok 10 nariadenia č. 575/2013, nazvaný „Výnimka pre úverové inštitúcie, ktoré sú trvalo pridružené k ústrednému orgánu“, stanovuje:

„1. Príslušné orgány môžu v súlade s vnútroštátnym právom čiastočne alebo v plnom rozsahu udeliť výnimku z uplatňovania požiadaviek stanovených v druhej až ôsmej časti jednej alebo viacerým úverovým inštitúciám, ktoré sa nachádzajú v tom istom členskom štáte a ktoré sú trvalo pridružené k ústrednému orgánu, ktorý nad nimi vykonáva dohľad a ktorý je zriadený v tom istom členskom štáte, ak sú splnené tieto podmienky:

a) záväzky ústredného orgánu a pridružených inštitúcií sú spoločné a nerozdielne alebo záväzky jeho pridružených inštitúcií sú v plnom rozsahu zaručené ústredným orgánom;

b) platobná schopnosť a likvidita ústredného orgánu a všetkých pridružených inštitúcií sa monitorujú ako celok na základe konsolidovaných účtovných závierok týchto inštitúcií;

c) vedenie ústredného orgánu je oprávnené dávať pokyny vedeniu pridružených inštitúcií.“

55 Podľa ustálenej judikatúry treba pri výklade ustanovenia práva Únie zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2005, VEMW a i., C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovanú judikatúru).

56 Za daných okolností sa javí užitočné pred preskúmaním prvých dvoch žalobných dôvodov uplatnených žalobkyňou vykonať teleologický a systematický výklad článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD.

*a) O teleologickom a systematickom výklade článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD*

57 Pokiaľ ide v prvom rade o teleologický výklad článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, treba uviesť, že podľa odôvodnenia 9 tohto nariadenia je jeho cieľom ďalej rozvíjať a bližšie určiť postupy spolupráce ustanovené v základnom nariadení medzi ECB a príslušnými vnútroštátnymi orgánmi v rámci jednotného mechanizmu dohľadu (ďalej len „JMD“), ako aj s určenými vnútroštátnymi orgánmi. Pri teleologickom výklade článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD treba teda zohľadniť aj účel základného nariadenia.

58 V tejto súvislosti treba poznamenať, že prudenciálny dohľad nad skupinami úverových inštitúcii na konsolidovanom základe má v podstate dvojaký účel.

59 Prvým účelom je umožniť ECB, aby pochopila riziká, ktoré môžu ovplyvniť úverovú inštitúciu a ktoré nemajú svoj pôvod v tejto inštitúcii, ale v skupine, do ktorej patrí.

60 V odôvodnení 26 základného nariadenia je tak spresnené, že:

„Riziká ohrozujúce bezpečnosť a zdravie úverovej inštitúcie môžu vzniknúť na úrovni jednotlivej úverovej inštitúcie, ako aj na úrovni bankovej skupiny alebo finančného konglomerátu. Osobitné mechanizmy dohľadu na zmiernenie týchto rizík sú dôležité na zaistenie bezpečnosti a zdravia úverových inštitúcií. Okrem dohľadu nad jednotlivými úverovými inštitúciami by úlohy ECB mali zahŕňať aj dohľad na konsolidovanej úrovni…“

61 Druhým účelom, ktorý sleduje prudenciálny dohľad nad skupinou úverových inštitúcií na konsolidovanom základe, je zabrániť rozdrobeniu prudenciálneho dohľadu nad subjektmi, ktoré tvoria tieto skupiny, medzi rôzne orgány dohľadu.

62 To sa prejavuje najmä, po prvé, v tom, že podľa odôvodnenia 38 a článku 6 ods. 4 základného nariadenia sa posúdenie významu úverovej inštitúcie, ktoré určuje, či niektoré úlohy prudenciálneho dohľadu bude vykonávať výlučne ECB alebo sa budú vykonávať decentralizovane v rámci JMD (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. mája 2017, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, T-122/15, vec v odvolacom konaní, EU:T:2017:337, bod 63), robí na najvyššej úrovni konsolidácie v rámci zúčastnených členských štátov. Tento účel je zopakovaný v článku 40 ods. 1 a v článku 40 ods. 2 písm. a) nariadenia o rámci JMD, pokiaľ ide o dohliadané skupiny.

63 Tento účel sa prejavuje, po druhé, tiež v článku 40 ods. 2 nariadenia o rámci JMD, z ktorého vyplýva, že v prípade, keď subjekt tvoriaci súčasť skupiny podlieha prudenciálnemu dohľadu ECB, či už preto, že tento subjekt spĺňa kritérium priamej verejnej finančnej pomoci, alebo preto, že je jednou z troch najvýznamnejších úverových inštitúcií v zúčastnenom členskom štáte, vzťahuje sa tento dohľad na celú skupinu.

64 Z uvedeného vyplýva, že s cieľom rešpektovať účel základného nariadenia sa článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD a podmienky stanovené v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, na ktorý tento článok odkazuje, majú vykladať tak, že sa pritom zohľadní úmysel normotvorcu umožniť ECB, aby mala celkový pohľad na všetky riziká, ktoré môžu mať vplyv na úverovú inštitúciu, ako aj zabrániť rozdrobeniu prudenciálneho dohľadu medzi ECB a vnútroštátne orgány.

65 Pokiaľ ide o vlastný účel článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, treba poznamenať, že toto nariadenie sa týka prudenciálnych požiadaviek, ktoré sa uplatňujú na úverové inštitúcie. V tomto rámci cieľ sledovaný článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 jasne vyplýva z jeho znenia. Tento cieľ spočíva v možnosti príslušného orgánu udeliť v plnom rozsahu alebo čiastočne výnimku z uplatňovania niektorých požiadaviek, ktoré stanovuje nariadenie, jednej alebo viacerým úverovým inštitúciám, ktoré sa nachádzajú v tom istom členskom štáte a sú trvalo pridružené k ústrednému orgánu, ktorý nad nimi vykonáva dohľad a ktorý je zriadený v tom istom členskom štáte. Rovnako článok 10 ods. 2 uvedeného nariadenia umožňuje udeliť na individuálnom základe ústrednému orgánu výnimku z uplatňovania tých istých prudenciálnych požiadaviek.

66 V prejednávanej veci sa však podmienky uvedené v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 neuplatňujú na základe tohto nariadenia s cieľom posúdiť možnosť udelenia výnimky z dodržiavania požiadaviek na individuálnom základe, ale uplatňujú sa na základe odkazu obsiahnutého v článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD s cieľom overiť existenciu dohliadanej skupiny.

67 Navyše prípadné uznanie existencie dohliadanej skupiny v zmysle článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD neznamená priznanie výnimky stanovenej článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 úverovým inštitúciám, ktoré ju tvoria, keďže príslušný orgán môže stále odmietnuť udeliť individuálnu výnimku, aj keď sú splnené podmienky stanovené v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013.

68 Okolnosť, že môžu byť splnené podmienky stanovené článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 totiž so sebou neprináša tie isté dôsledky v prípade, keď ide o článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, alebo v prípade, keď ide iba o článok 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013. V prvom prípade má splnenie podmienok za následok dohľad nad skupinou vykonávaný ECB, ak sú splnené aj podmienky stanovené článkom 40 nariadenia o rámci JMD. V druhom prípade nie je výnimka z prudenciálnych požiadaviek na individuálnom základe v rámci skupiny automatická, ale zostáva možnosťou príslušného orgánu.

69 ECB je tak dovolené, aby zo splnenia podmienok stanovených článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 vyvodila, že článok 2 ods. 21 nariadenia o rámci JMD je uplatniteľný, a vykonávala prudenciálny dohľad nad celou skupinou, pričom zároveň môže ako príslušný orgán podľa nariadenia č. 575/2013 odmietnuť udeliť subjektom tvoriacim skupinu výnimku z rešpektovania prudenciálnych požiadaviek na individuálnom základe.

70 Z uvedeného vyplýva, že pri výklade článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD je relevantný iba účel tohto ustanovenia bez ohľadu na odkaz obsiahnutý v tomto ustanovení na článok 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013.

71 Pokiaľ ide v druhom rade o systematický výklad článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, treba poznamenať, že revízny výbor vo svojom stanovisku viackrát odkázal na obsah usmernenia CEBS, aby dospel k záveru, že podmienky stanovené článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 boli splnené. Treba teda preskúmať, či je toto usmernenie súčasťou právneho kontextu, v ktorom sa nachádza článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD a ktorý môže byť relevantný pri výklade podmienok stanovených článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, na ktoré uvedený článok odkazuje.

72 Treba pripomenúť, že CEBS je predchodcom Európskeho orgánu pre bankovníctvo (EOB) a že usmernenie CEBS sa týka výkladu článku 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (prepracované znenie) (Ú. v. EÚ L 177, 2006, s. 1) v znení zmenenom smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/111/ES zo 16. septembra 2009, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice 2006/48/ES, 2006/49/ES a 2007/64/ES, pokiaľ ide o banky pridružené k ústredným inštitúciám, niektoré položky vlastných zdrojov, veľkú majetkovú angažovanosť, mechanizmy dohľadu a krízové riadenie (Ú. v. EÚ L 302, 2009, s. 97). Článok 3 smernice 2006/48 uvádzal, že „jedna alebo viac úverových inštitúcií, ktoré sa nachádza[li] v tom istom členskom štáte a ktoré [boli] trvalo pridružené k ústrednému orgánu, ktorý nad nimi vykonáva[l] dohľad a ktorý [bol] zriadený v tom istom členskom štáte, m[ohli] byť oslobodené od [stanovených] požiadaviek…, ak sa v ich vnútroštátnych právnych predpisoch stanov[ovalo], že…“. Následne tento článok odkazoval na tri podmienky, ktoré sa v súčasnosti nachádzajú v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013.

73 Navyše treba uviesť, že usmernenie CEBS bolo prijaté na žiadosť normotvorcu v tomto zmysle, obsiahnutú v odôvodnení 2 smernice 2009/111. V tomto odôvodnení bol totiž CEBS požiadaný, aby „poskyt[ol] usmernenia, aby sa v tejto súvislosti podporilo zosúlaďovanie postupov dohľadu[, pokiaľ ide o článok 3 smernice 2006/48]“.

74 Vzhľadom na identické znenie podmienok uvedených v článku 3 smernice 2006/48 a v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 a vzhľadom na okolnosti sprevádzajúce prijatie usmernenia CEBS, t. j. jeho prijatie vtedy príslušným orgánom a na žiadosť normotvorcu, možno teda usmernenie CEBS zohľadniť v rámci právneho kontextu, v ktorom sa nachádza článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD.

75 Výklad príslušnej právnej úpravy správnym orgánom však nemôže zaväzovať súd Únie, ktorý má podľa článku 19 ZEÚ naďalej ako jediný právomoc podávať výklad práva Únie.

76 Navyše treba zdôrazniť, že CEBS pri tomto výklade zohľadnil iba účel článku 3 smernice 2006/48, ktorý bol analogický ako účel článku 10 nariadenia č. 575/2013, a to konkrétne dovoliť výnimku z dodržiavania prudenciálnych požiadaviek na individuálnom základe, pokiaľ sú tieto požiadavky dodržané v rámci skupiny.

77 Z dôvodov vysvetlených v bodoch 66 až 70 vyššie však nie je dôležitý tento účel, ale účel článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, ktorý nemohol byť zohľadnený pri prijímaní usmernenia CEBS.

78 V dôsledku toho, hoci súd Únie môže prípadne zohľadniť usmernenie CEBS, nemožno tomuto usmerneniu prikladať žiadnu záväznosť.

*b) O prvom žalobnom dôvode založenom na tom, že CNCM nemá postavenie úverovej inštitúcie*

79 Žalobkyňa tvrdí, že tak zo základného nariadenia, ako aj z nariadenia o rámci JMD a nariadenia č. 575/2013 vyplýva, že bankový dohľad nad inštitúciami pridruženými k ústrednému orgánu na konsolidovanom základe je možný iba vtedy, ak má tento ústredný orgán postavenie úverovej inštitúcie, čo nie je prípad CNCM.

80 ECB, ktorú v konaní podporuje Komisia, navrhuje zamietnuť tento žalobný dôvod.

81 Na úvod treba uviesť, že hoci žalobkyňa vo svojich písomných podaniach upozorňuje, že článok 127 ods. 6 ZFEÚ, ako aj základné nariadenie sa týkajú prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami, nevznáša žiadnu námietku nezákonnosti voči článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD založenú na tom, že ak by sa tento článok mal vykladať tak, že neznamená, že ústredný orgán musí mať postavenie úverovej inštitúcie, potom by bol tento článok v rozpore s článkom 127 ods. 6 ZFEÚ alebo základným nariadením, čo potvrdila na pojednávaní.

82 V rámci tohto žalobného dôvodu teda stačí overiť, či pojem „ústredná inštitúcia [ústredný orgán – *neoficiálny preklad*]“ v zmysle článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD treba chápať tak, že zahŕňa postavenie úverovej inštitúcie.

83 Keďže článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD odkazuje na podmienky stanovené článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, treba preskúmať, či postavenie úverovej inštitúcie vyžaduje buď priamo článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, alebo nepriamo uvedené podmienky.

*1) O otázke, či to, že ústredný orgán má postavenie úverovej inštitúcie, vyplýva z článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD*

84 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že keďže sa článok 127 ods. 6 ZFEÚ, ako aj základné nariadenie týkajú prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami, článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD by sa mal vykladať tak, že znamená, že ústredné orgány majú postavenie úverovej inštitúcie. Žalobkyňa dodáva, že nemožnosť vykonávať konsolidovaný prudenciálny dohľad prostredníctvom ústredného orgánu, ktorý nemá uvedené postavenie, potvrdzuje neexistencia dohliadacej a sankčnej právomoci ECB za takýchto okolností.

85 Podľa judikatúry uvedenej v bode 55 vyššie treba vykonať doslovný, teleologický a systematický výklad článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD.

86 Pokiaľ ide v prvom rade o doslovný výklad článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, treba uviesť, že jeho znenie neuvádza, že ústredný orgán musí mať postavenie úverovej inštitúcie, na rozdiel od situácie uvedenej v článku 2 ods. 21 písm. a) toho istého nariadenia, ktorá sa výslovne vzťahuje na prudenciálny dohľad vykonávaný nad skupinou, ktorej materský podnik má postavenie úverovej inštitúcie.

87 Pokiaľ ide v druhom rade o teleologický výklad článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, treba zohľadniť účel vysvetlený v bode 64 vyššie.

88 Bez toho, aby bolo potrebné zachádzať do podrobností preskúmania podmienok stanovených v článku 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, na ktoré sa vzťahuje druhý žalobný dôvod, však stačí v tomto štádiu zdôrazniť, že ak by uvedené podmienky boli splnené, logicky by z toho vyplynul vzťah medzi inštitúciami pridruženými k ústrednému orgánu, ktorý je dostatočne blízky na to, aby bolo

možné konštatovať existenciu skupiny. Predovšetkým podmienka solidarity uvedená v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 môže mať v prípade úpadku úverovej inštitúcie za následok riziko pre ostatné subjekty pridružené k tomu istému ústrednému orgánu. Je preto v súlade s účelom základného nariadenia a nariadenia o rámci JMD, ak sa uplatní posúdenie ako „dohliadanej skupiny“ v zmysle článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD bez ohľadu na to, či ústredný orgán tejto skupiny má alebo nemá postavenie úverovej inštitúcie.

89 Navyše vyhovieť analýze žalobkyne by znamenalo, že rôzne inštitúcie pridružené k ústrednému orgánu, ktorý nemá postavenie úverovej inštitúcie, ale spĺňa podmienky stanovené článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, by v závislosti od ich individuálneho významu podliehali buď výlučnému dohľadu ECB, alebo priamemu dohľadu príslušných vnútroštátnych orgánov v rámci JMD, čo by v rozpore s účelom tak základného nariadenia, ako aj nariadenia o rámci JMD viedlo k rozdrobeniu prudenciálneho dohľadu.

90 Pokiaľ ide v treťom rade o systematický výklad článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, žalobkyňa samozrejme správne uvádza v podstate jednak to, že základné nariadenie upravuje v prospech ECB niekoľko oprávnení až po možnosť ukladať administratívne sankcie, ktoré sú nevyhnutným dôsledkom úlohy dohľadu, ktorá jej je zverená, a jednak že príslušné ustanovenia základného nariadenia neupravujú výkon týchto oprávnení voči ústredným orgánom uvedeným v článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD.

91 Tak článok 10 základného nariadenia týkajúci sa žiadostí o informácie, ako aj jeho článok 11 týkajúci sa všeobecných vyšetrovaní a článok 16 týkajúci sa právomoci v oblasti dohľadu totiž odkazujú na výkon oprávnení ECB voči úverovým inštitúciám, finančným holdingovým spoločnostiam, zmiešaným holdingovým spoločnostiam a zmiešaným finančným holdingovým spoločnostiam. Navyše článok 18 toho istého nariadenia uvádza možnosť ukladať sankcie úverovým inštitúciám, finančným holdingovým spoločnostiam a zmiešaným finančným holdingovým spoločnostiam.

92 Treba však zohľadniť okolnosť, že prudenciálny dohľad na konsolidovanom základe nad skupinou dopĺňa prudenciálny dohľad na individuálnom základe nad úverovými inštitúciami, ktoré ju tvoria, ale nenahrádza ho, ako to pripomína odôvodnenie 38 druhá veta základného nariadenia.

93 Nemožnosť ECB vykonávať takéto oprávnenia voči ústrednému orgánu, ktorý nemá postavenie úverovej inštitúcie, teda nepredstavuje prekážku narúšajúcu výkon primeraného prudenciálneho dohľadu, keďže ECB môže využiť svoje oprávnenia voči subjektom pridruženým k tomuto ústrednému orgánu.

94 Z uvedeného vyplýva, že článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD nemožno vykladať tak, že z neho samého vyplýva, že ústredný orgán má postavenie úverovej inštitúcie.

*2) O otázke, či to, že ústredný orgán má postavenie úverovej inštitúcie, vyplýva z článku 10 nariadenia č. 575/2013*

95 Žalobkyňa sa domnieva, že z rešpektovania nariadenia č. 575/2013 vyplýva, že ústredný orgán musí mať postavenie úverovej inštitúcie. V tejto súvislosti odkazuje jednak na článok 11 ods. 4 nariadenia č. 575/2013 a jednak na článok 10 ods. 1 písm. b) toho istého nariadenia.

96 V prvom rade článok 11 ods. 4 nariadenia č. 575/2013 spresňuje, že „ak sa uplatňuje článok 10, ústredný orgán v ňom uvedený dodržiava požiadavky druhej a [až – *neoficiálny preklad*] ôsmej časti na základe konsolidovanej situácie celku tvoreného ústredným orgánom spolu s jeho pridruženými inštitúciami“. Druhá až ôsma časť sa týkajú vlastných zdrojov, kapitálových požiadaviek, veľkej

majetkovej angažovanosti, expozície voči presunutému kreditnému riziku, likvidity, finančnej páky a zverejňovania informácií inštitúciám. Žalobkyňa v podstate tvrdí, že tieto požiadavky môže dodržiavať iba úverová inštitúcia.

97 Treba uviesť, že takúto argumentáciu nemožno prijať, pretože podmieňuje uplatnenie článku 10 nariadenia č. 575/2013 dodržaním článku 11 ods. 4 tohto nariadenia, čo odporuje tak doslovnému výkladu uvedeného článku 10, ako aj vzťahu medzi týmito dvomi ustanoveniami.

98 Na jednej strane sa v článku 10 nariadenia č. 575/2013 nenachádza žiaden odkaz na článok 11 ods. 4 toho istého nariadenia.

99 Na druhej strane logika vzťahu medzi týmito dvomi ustanoveniami vyžaduje, aby uplatnenie článku 11 ods. 4 nariadenia č. 575/2013 bolo dôsledkom a nie podmienkou uplatnenia článku 10 toho istého nariadenia. Keď totiž príslušný orgán na základe článku 10 nariadenia č. 575/2013 oslobodí subjekty pridružené k ústrednému orgánu od rešpektovania prudenciálnych požiadaviek na individuálnom základe, potom sa uplatní článok 11 ods. 4 nariadenia č. 575/2013, ktorý vyžaduje, aby tento ústredný orgán dodržiaval prudenciálne požiadavky na základe konsolidovanej situácie celku, ktorý tvorí s pridruženými inštitúciami.

100 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v tomto prípade nie je sporná dôvodnosť rozhodnutia o udelení výnimky z rešpektovania prudenciálnych požiadaviek inštitúciám pridruženým k ústrednému orgánu na individuálnom základe, ale existencia skupiny v zmysle článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD. Toto ustanovenie však odkazuje iba na článok 10 nariadenia č. 575/2013 a nie na jeho článok 11 ods. 4.

101 Hoci teda prípadné ťažkosti ústredného orgánu s dodržaním požiadaviek článku 11 ods. 4 nariadenia č. 575/2013 môžu byť relevantným hľadiskom pre príslušný orgán pri udeľovaní individuálnej výnimky – ktorá zostáva možnosťou aj v prípade, keď sú splnené podmienky stanovené článkom 10 nariadenia č. 575/2013 –, tieto ťažkosti nemajú vplyv na výkon prudenciálneho dohľadu nad celou skupinou zo strany ECB.

102 V druhom rade podmienka uvedená v článku 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013 vyžaduje, aby sa „platobná schopnosť a likvidita ústredného orgánu a všetkých pridružených inštitúcií… monitor[ovali] ako celok na základe konsolidovaných účtovných závierok týchto inštitúcií“.

103 Otázka, či CNCM spĺňa túto podmienku je predmetom diskusie v rámci druhej časti druhého žalobného dôvodu. V tomto štádiu treba iba overiť, či rešpektovanie článku 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013 nevyhnutne predpokladá, že ústredný orgán má postavenie úverovej inštitúcie.

104 Na splnenie tejto podmienky sa vyžaduje dodržanie dvoch kritérií. Prvé kritérium sa vzťahuje na existenciu konsolidovanej účtovnej závierky skupiny. Druhé kritérium predpokladá monitorovanie platobnej schopnosti a likvidity všetkých subjektov tvoriacich skupinu na základe tejto konsolidovanej účtovnej závierky.

105 V tejto súvislosti treba podporiť stanovisko uvedené v bode 24 usmernenia CEBS, podľa ktorého túto požiadavku monitorovania platobnej schopnosti a likvidity všetkých subjektov tvoriacich skupinu na základe tejto konsolidovanej účtovnej závierky treba vidieť z perspektívy prudenciálneho dohľadu, keďže článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD sa týka práve definície dohliadaných skupín.

106 Rovnako CEBS vo svojom usmernení tiež správne podotkol, že nie je nevyhnutné, aby mal ústredný orgán postavenie úverovej inštitúcie, keďže dodržanie oboch kritérií výslovne uvedených v článku 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013 stačí na to, aby bolo možné vykonávať dohľad nad rešpektovaním prudenciálnych požiadaviek skupinou.

107 Existencia konsolidovanej účtovnej závierky totiž umožňuje celkový pohľad na finančnú situáciu celku tvoreného ústredným orgánom a inštitúciami, ktoré sú k nemu pridružené, na základe čoho sa príslušný orgán môže ubezpečiť, že likvidita a platobná schopnosť tohto celku sú v súlade s prudenciálnymi požiadavkami, a to bez ohľadu na to, či ústredný orgán má alebo nemá postavenie úverovej inštitúcie.

108 Treba teda dospieť k záveru, že ani z článku 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013, ani z článku 11 ods. 4 tohto istého nariadenia nevyplýva, že ústredný orgán musí mať postavenie úverovej inštitúcie na to, aby sa uplatnil článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD.

109 Vzhľadom na uvedené treba prvý žalobný dôvod zamietnuť.

*c) O druhom žalobnom dôvode založenom na neexistencii dohliadanej skupiny v zmysle článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD a článku 10 nariadenia č. 575/2013*

110 Svojím druhým žalobným dôvodom žalobkyňa tvrdí, že podmienky stanovené článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013, na ktorý odkazuje článok 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, nie sú splnené v prípade Crédit mutuel, ktorú preto nemožno kvalifikovať ako „skupinu“ v zmysle tohto ustanovenia. Tento žalobný dôvod možno rozdeliť na tri časti založené na porušení podmienok uvedených v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013, v článku 10 ods. 1 písm. b) uvedeného nariadenia a v článku 10 ods. 1 písm. c) toho istého nariadenia.

*1) O prvej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013*

111 Na úvod žalobkyňa tvrdí, že z článku 6 nariadenia č. 575/2013 vyplýva, že úverové inštitúcie v zásade podliehajú prudenciálnym požiadavkám na individuálnom základe a že možnosť poskytnutá článkom 10 toho istého nariadenia má povahu výnimky, ktorá sa uplatňuje iba za okolností, keď skupinu možno považovať za jediný subjekt a keď by uplatňovanie prudenciálnych požiadaviek na individuálnom základe nemalo žiadnu pridanú hodnotu.

112 Žalobkyňa tvrdí, že CNCM nemá, ani nie je oprávnená mať vlastné zdroje, ktoré by jej umožnili ručiť alebo byť spoločne a nerozdielne zodpovedná za záväzky jej pridružených spoločností a že ECB teda nesprávne usúdila, že podmienka stanovená článkom 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 je splnená.

113 V prvom rade žalobkyňa v podstate tvrdí, že pojmy spoločná a nerozdielna zodpovednosť a ručenie možno vykladať iba s prihliadnutím na pravidlá francúzskeho práva upravujúce vzťahy medzi CNCM a jej pridruženými spoločnosťami. Po prvé neexistuje pritom žiadna spoločná a nerozdielna zodpovednosť v zmysle článku 1200 code civil français (francúzsky občiansky zákonník) medzi CNCM a jej pridruženými subjektmi vo vzťahu k ich veriteľom. Po druhé CNCM neručí za záväzky prevzaté jej pridruženými spoločnosťami v zmysle článku 2288 code civil français (francúzsky občiansky zákonník), ani neposkytuje samostatnú zábezpeku v zmysle článku 2321 toho istého zákonníka. Po tretie článok L.511-31 CMF nemožno vykladať tak, že predpokladá spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť alebo ručenie CNCM v prospech jej pridružených spoločností. Po štvrté to isté platí pre osobitné ustanovenia uplatniteľné na CNCM nachádzajúce sa v článku L.512-55 a nasl. CMF. Žalobkyňa dodáva, že vo vnútri skupiny neexistuje žiadny mechanizmus finančnej podpory takého typu, aké možno prijať podľa článku L.613-46 a nasl. CMF.

114 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že CNCM nemá žiadnu právomoc vykonávať prevody vlastných zdrojov medzi pridruženými spoločnosťami. Na jednej strane článok L.511-31 CMF nestanovuje, že ústredné orgány môžu vykonávať takéto prevody a na druhej strane nedávna judikatúra Conseil constitutionnel (Ústavná rada, Francúzsko) znemožňuje nariadené prevody bez súhlasu dotknutých pridružených spoločností.

115 V treťom rade žalobkyňa tvrdí, že všeobecné rozhodnutie CNCM č. 1-1992 z 10. marca 1992 o výkone solidarity medzi družstevnými bankami a družstevnými poľnohospodárskymi bankami nestanovuje, že záväzky ústredného orgánu a pridružených spoločností sú spoločné a nerozdielne alebo zaručené jednými alebo druhými. Pripomína, že samotné napadnuté rozhodnutie zdôrazňuje, že neexistuje definícia mechanizmu solidarity upraveného v rámci Crédit mutuel. Žalobkyňa sa tiež domnieva, že existencia fondu vo výške 2 % vkladov v rámci CCCM neumožňuje dospieť k záveru, že podmienka stanovená článkom 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 je splnená.

116 ECB, ktorú v konaní podporuje Komisia, navrhuje zamietnutie prvej časti druhého žalobného dôvodu.

117 V rámci tejto prvej podmienky treba overiť, či záväzky CNCM a inštitúcií, ktoré sú k nej pridružené, sú spoločné a nerozdielne alebo či CNCM v plnom rozsahu ručí za záväzky inštitúcií, ktoré sú k nej pridružené.

118 V prvom rade, pokiaľ ide o zmysel článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013, na úvod treba odmietnuť tvrdenie žalobkyne založené na tom, že výrazy „záväzky… spoločné a nerozdielne“ a „záväzky… zaručené“ sa majú vykladať s prihliadnutím na príslušné články francúzskeho občianskeho zákonníka.

119 Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora totiž z požiadaviek jednotného uplatňovania práva Únie, ako aj zo zásady rovnosti vyplýva, že znenie ustanovenia práva Únie, ktoré neobsahuje žiadny výslovný odkaz na právo členských štátov s cieľom určiť jeho zmysel a pôsobnosť, si v zásade vyžaduje v celej Únii autonómny a jednotný výklad, ktorý musí zohľadňovať kontext ustanovenia a cieľ sledovaný príslušnou právnou úpravou (pozri rozsudok z 5. decembra 2013, Vapenik, C-508/12, EU:C:2013:790, bod 23 a citovanú judikatúru).

120 Keďže nariadenie č. 575/2013 nedefinuje pojmy „spoločné a nerozdielne“ a „zaručené“ odkazom na právo členských štátov, treba sa domnievať, že ide o autonómne pojmy práva Únie.

121 Vo svojom stanovisku revízny výbor odkázal na výklad nachádzajúci sa v usmernení CEBS.

122 V tejto súvislosti sa v bode 19 usmernenia CEBS správne uvádza, že podmienka stanovená článkom 3 ods. 1 písm. a) smernice 2006/48, ktorej znenie je analogické so znením článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013, predpokladá rôzne situácie, a to buď ručenie ústredného orgánu vo vzťahu k jeho pridruženým spoločnostiam, vzájomné ručenie ústredného orgánu a jeho pridružených spoločností alebo systém vzájomného ručenia vo vnútri skupiny v tom zmysle, že pridružené spoločnosti sú tiež ručiteľmi sebe navzájom.

123 V bode 20 usmernenia CEBS sa tento výbor v podstate domnieva, že na to, aby išlo o ručenie alebo spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť, „zavedené mechanizmy… musia zabezpečiť, že právne ani skutkovo neexistuje žiadna prekážka pre rýchly prevod vlastných zdrojov a hotovosti v rámci skupiny s cieľom zabezpečiť, že povinnosti voči veriteľom ústredného orgánu a jeho pridružených spoločností možno splniť“ a „skupina ako celok musí byť schopná poskytnúť nevyhnutnú podporu podľa zavedených mechanizmov z disponibilných zdrojov“.

124 Treba konštatovať, že tento druhý aspekt výkladu CEBS nemožno úplne podporiť, prinajmenšom za okolností, keď sa článok 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 uplatňuje na základe odkazu obsiahnutého v článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD.

125 Prijať stanovisko CEBS by totiž znamenalo vykladať podmienku uvedenú v článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 s prihliadnutím na podmienku týkajúcu sa prevodu zdrojov medzi materským podnikom a jeho dcérskymi spoločnosťami, ktorá sa vyžaduje na to, aby týmto dcérskym spoločnostiam bolo možné udeliť výnimku z dodržiavania prudenciálnych požiadaviek na individuálnom základe. Táto podmienka sa nachádzala v článku 69 smernice 2006/48 a teraz sa nachádza v článku 7 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013, podľa ktorého „v súčasnosti neexistuje a ani sa nepredpokladá žiadna významná vecná alebo právna prekážka brániaca okamžitému prevodu vlastných zdrojov alebo splateniu záväzkov materskou spoločnosťou“.

126 Na jednej strane však treba uviesť, že tieto dve ustanovenia, teda článok 7 ods. 1 písm. a) a článok 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013, majú odlišné znenie, čo svedčí proti výkladu, ktorý by rozšíril výrazy použité normotvorcom pre jeden typ situácií, a to vzťahy medzi materským podnikom a jeho dcérskymi spoločnosťami, na iný typ situácii, a to vzťahy spájajúce pridružené inštitúcie s ústredným orgánom.

127 Na druhej strane by bol takýto výklad v rozpore s účelom článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD.

128 Ako totiž bolo zdôraznené v bodoch 59 až 64 vyššie, pojem skupina v kontexte základného nariadenia a nariadenia o rámci JMD má najmä umožniť ECB, aby poznala riziká, ktoré môžu ovplyvniť úverovú inštitúciu a ktoré nemajú svoj pôvod v nej, ale v skupine, do ktorej patrí. Pokiaľ však existuje povinnosť previesť vlastné zdroje a hotovosť v rámci skupiny, aby sa zabezpečilo splnenie povinností voči veriteľom – bez ohľadu na to, či sa tento prevod vykonáva spôsobom, ktorý naznačil CEBS – potom sa riziko, ktoré ohrozí pridruženú úverovú inštitúciu, môže rozšíriť na celú skupinu, ku ktorej táto inštitúcia patrí, čo znamená, že ECB môže vykonávať svoj prudenciálny dohľad nad celkom tvoreným ústredným orgánom a jeho pridruženými spoločnosťami.

129 Z toho istého dôvodu je irelevantné tvrdenie žalobkyne založené na tom, že podľa logiky nariadenia č. 575/2013 sa výhoda vyplývajúca z článku 10 tohto nariadenia smie priznať iba za okolností, keď by uplatňovanie prudenciálnych požiadaviek na individuálnom základe nemalo žiadnu pridanú hodnotu, keďže v prejednávanej veci je sporná iba existencia dohliadanej skupiny v zmysle článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD a keďže z dôvodov vysvetlených v bodoch 67 až 69 vyššie konštatovanie existencie takejto skupiny automaticky neznamená udelenie výnimky stanovenej článkom 10 ods. 1 nariadenia č. 575/2013 subjektom, ktoré ju tvoria.

130 Je teda v súlade s účelom článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD, ale aj so znením článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013, prijatie záveru, že podmienka nachádzajúca sa v tomto poslednom uvedenom ustanovení je splnená, pokiaľ existuje povinnosť prevodu vlastných zdrojov a hotovosti v rámci skupiny, aby sa zabezpečilo splnenie povinností voči veriteľom.

131 Pokiaľ ide v druhom rade o uplatnenie tejto prvej podmienky v prejednávanej veci, treba pripomenúť, že revízny výbor zdôraznil viacero dôvodov, aby odôvodnil jej splnenie. Ide po prvé o znenie článku L.511-31 CMF, po druhé o bezpodmienečnú povinnosť CNCM zakročiť v prospech bánk v ťažkostiach, ktorá vyplýva z rozhodnutia CNCM č. 1-1992 z 10. marca 1992 (pozri bod 115 vyššie), po tretie o existenciu zdrojov CNCM a CCCM, ktoré možno uvoľniť, po štvrté o postavenie CCCM a po piate o okolnosť, že v minulosti bola subjektom v ťažkostiach poskytnutá mimoriadna pomoc.

132 Pokiaľ ide o prvý dôvod zdôraznený revíznym výborom, teda znenie článku L.511-31 CMF, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa má pôsobnosť ustanovení vnútroštátnych zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení posudzovať s prihliadnutím na ich výklad vnútroštátnymi súdmi (pozri rozsudok zo 16. septembra 2015, Komisia/Slovensko, C-433/13, EU:C:2015:602, bod 81 a citovanú judikatúru). Ak však rozhodnutie príslušných vnútroštátnych súdov chýba, potom nevyhnutne prináleží Všeobecnému súdu, aby rozhodol o pôsobnosti uvedených ustanovení.

133 Zo znenia článku L.511-31 CMF vyplýva iba existencia povinnosti ústredných orgánov prijať „všetky opatrenia nevyhnutné najmä na zabezpečenie likvidity a platobnej schopnosti každej z týchto inštitúcií a spoločností, ako aj celej siete“.

134 Treba uviesť, že samotné znenie článku L.511-31 CMF neumožňuje dospieť k záveru, že podmienka stanovená článkom 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 je splnená, keďže odkaz na prijatie „opatrení nevyhnutných“ na „zabezpečenie likvidity a platobnej schopnosti každej z týchto inštitúcií a spoločností, ako aj celej siete“ je príliš všeobecný na to, aby z neho bolo možné vyvodiť existenciu povinnosti previesť vlastné zdroje a hotovosť v rámci skupiny, aby sa zabezpečilo splnenie povinností voči veriteľom.

135 Naproti tomu zo znenia rozhodnutia z 10. marca 1992 vyplýva existencia mechanizmu solidarity v prospech bánk v ťažkostiach, teda bánk, ktoré nedokážu rešpektovať bankovú právnu úpravu, bánk, ktoré sa nedokážu vyrovnať s mimoriadnymi udalosťami, bánk so záporným hospodárskym výsledkom a bánk so záporným prevádzkovým fondom (článok 2). V rozhodnutí sa spresňuje, že táto intervencia môže mať formu odplatných preddavkov, ktoré sú prípadne sprevádzané subvenciami vo výške úrokov z preddavkov, subvencií, obyčajných pôžičiek, pôžičiek do vlastného imania a bezodplatných záruk za všetky alebo časť ich záväzkov (článok 3). Napokon z tohto rozhodnutia tiež vyplýva, že hoci sa táto solidarita v zásade vykonáva na regionálnej úrovni, je dovolené, aby banka požiadala o solidaritu na vnútroštátnej úrovni (článok 4) a že v takomto prípade je CNCM povinná zakročiť v prospech banky v ťažkostiach (článok 5).

136 Tieto skutočnosti potvrdzujú, že v rámci Crédit mutuel existuje povinnosť prevodu vlastných zdrojov a hotovosti, ktorá má zabezpečiť splnenie povinností voči veriteľom.

137 Hoci teda ECB mohla v prílohe I napadnutého rozhodnutia poukázať na určité nedostatky pri uplatňovaní tohto mechanizmu solidarity, s prihliadnutím na jeho samotnú existenciu dôvodne dospela k záveru, že podmienka stanovená článkom 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 bola splnená.

138 Podľa ustálenej judikatúry platí, že keď sú určité dôvody rozhodnutia samé osebe spôsobilé toto rozhodnutie právne dostatočne odôvodniť, vady, ktorými by prípadne mohli byť postihnuté iné dôvody aktu v každom prípade nemajú nijaký vplyv na jeho výrok (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudky z 12. júla 2001, Komisia a Francúzsko/TF1, C-302/99 P a C-308/99 P, EU:C:2001:408, bod 27, a z 12. decembra 2006, SELEX Sistemi Integrati/Komisia, T-155/04, EU:T:2006:387, bod 47). Na základe tejto judikatúry sa Všeobecný súd domnieva, že nie je potrebné preskúmať dôvodnosť ostatných dôvodov uvedených v stanovisku revízneho výboru.

139 Tento záver nie je vyvrátený opačnou argumentáciou žalobkyne. Platí to najmä pre odkaz na rozhodnutie Conseil constitutionnel (Ústavná rada) č. 2014-449 QPC zo 6. februára 2015, keďže toto rozhodnutie sa týkalo výlučne súladu ustanovenia CMF, ktoré umožňuje ACPR nariadiť z úradnej moci prevod cenných papierov na náklady poisťovne, s francúzskou Ústavou, čo tento odkaz zbavuje významu, pokiaľ ide o mechanizmus solidarity upravený medzi pridruženými inštitúciami patriacimi do tej istej bankovej skupiny.

140 Vzhľadom na uvedené treba prvú časť druhého žalobného dôvodu zamietnuť.

*2) O druhej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013*

141 Žalobkyňa tvrdí, že ECB nesprávne usúdila, že podmienka uvedená v článku 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013 bola splnená.

142 V prvom rade pojmy platobná schopnosť a likvidita môžu mať význam iba vo vzťahu k úverovým inštitúciám, zatiaľ čo CNCM je združením.

143 V druhom rade veritelia, ratingové agentúry a regulačné orgány posudzujú platobnú schopnosť a likviditu na úrovni skupín pridružených k CNCM. Účtovná závierka, ktorú zverejňuje CNCM, predstavuje iba spojenie rôznych skupín a je umelou konštrukciou, keďže tieto skupiny netvoria hospodársku jednotku.

144 V treťom rade revízny výbor nesprávne považoval túto podmienku za splnenú na základe článku L.511-20 CMF, podľa ktorého „finančné inštitúcie a spoločnosti pridružené k sieti a ústrednému orgánu v zmysle článku L.511-31 sa na účely uplatňovania tohto zákona považujú za súčasť tej istej skupiny“. Žalobkyňa tvrdí, že táto právna kvalifikácia „skupiny“ platí iba na účely uplatňovania CMF a je irelevantná pre otázku, či sú splnené podmienky stanovené článkom 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013. Rovnako ani článok L.511-31 CMF, ani článok 25 stanov CNCM neumožňujú preukázať, že táto druhá podmienka je splnená. Platí to aj pre článok 2 uvedených stanov, ako aj ostatné ustanovenia CMF, na ktoré ECB odkazuje.

145 ECB a Komisia navrhujú zamietnuť druhú časť druhého žalobného dôvodu.

146 Podľa článku 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013 „platobná schopnosť a likvidita ústredného orgánu a všetkých pridružených inštitúcií sa monitorujú ako celok na základe konsolidovaných účtovných závierok týchto inštitúcií“.

147 Z dôvodov vysvetlených v bodoch 104 a 105 vyššie treba túto podmienku chápať tak, že znamená dodržanie dvoch kritérií. Prvé kritérium sa vzťahuje na existenciu konsolidovanej účtovnej závierky skupiny. Druhé kritérium predpokladá z hľadiska prudenciálneho dohľadu monitorovanie platobnej schopnosti a likvidity všetkých subjektov tvoriacich skupinu na základe jej konsolidovanej účtovnej závierky.

148 Vo svojom stanovisku revízny výbor považoval túto podmienku za splnenú tak so zreteľom na povinnosti CNCM podľa článku L.511-31 CMF, pokiaľ ide o likviditu a platobnú schopnosť inštitúcií pridružených k celej sieti, ako aj so zreteľom na znenie článku 25 stanov CNCM.

149 Všeobecný súd sa domnieva, že tento záver treba potvrdiť.

150 Prvé kritérium treba považovať za splnené, keďže podľa článku 25 stanov CNCM jej predstavenstvo „zostavuje ročnú účtovnú závierku [CNCM], národné konsolidované účtovné závierky a vypracúva riadiace správy o týchto účtovných závierkach“.

151 Pokiaľ ide o druhé kritérium, treba zdôrazniť, že podľa článku L.511-31 CMF ústredné orgány „prijímajú všetky opatrenia nevyhnutné najmä na zabezpečenie likvidity a platobnej schopnosti každej z týchto inštitúcií a spoločností, ako aj celej siete“ a „zastupujú úverové inštitúcie a finančné spoločnosti, ktoré sú k nim pridružené, pred… [ACPR]“. Z toho logicky vyplýva, že CNCM je na základe CMF oprávnená zastupovať Crédit mutuel pred orgánmi poverenými prudenciálnym dohľadom nad dodržiavaním požiadaviek platobnej schopnosti a likvidity. Toto druhé kritérium treba preto tiež považovať za splnené.

152 Argumentáciu žalobkyne založenú na tom, že táto podmienka nemôže byť splnená z dôvodu, že CNCM nie je úverovou inštitúciou, treba zamietnuť z dôvodov vysvetlených v bode 106 vyššie.

153 Vzhľadom na uvedené treba zamietnuť druhú časť druhého žalobného dôvodu.

*3) O tretej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 10 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 575/2013*

154 Žalobkyňa tvrdí, že ECB nesprávne usúdila, že podmienka uvedená v článku 10 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 575/2013 bola splnená.

155 Žalobkyňa sa domnieva, že so zreteľom na veľmi všeobecné formulácie použité v článku L.511-31 CMF, CNCM nie je oprávnená dávať pokyny svojim pridruženým spoločnostiam v zmysle tohto ustanovenia v kľúčových oblastiach života úverovej inštitúcie. Na existenciu takejto právomoci by bolo nevyhnutné, aby ju zákonodarca upravil výslovne, ako napríklad v prípade ústredného orgánu skupiny BPCE v článku L.512-107 CMF. Porovnanie s článkom L.512-56 CMF, ktorý sa uplatňuje na Crédit mutuel, preukazuje neexistenciu takej právomoci, keďže odkaz na prijímanie „nevyhnutných opatrení" zo strany CNCM neznamená možnosť dávať pokyny. Navyše táto právomoc nebola CNCM priznaná ani zmluvou. Pokiaľ ide o sankčnú právomoc, ktorú CNCM vyvodzuje z článku R.512-24 CMF, žalobkyňa tvrdí, že z tejto sankčnej právomoci nemožno vyvodiť existenciu právomoci dávať pokyny vedeniu pridružených inštitúcií. Pokiaľ ide o sankčné právomoci uvedené v stanovách CNCM, tieto právomoci sú nezákonné.

156 ECB, ktorú v konaní podporuje Komisia, navrhuje zamietnuť tretiu časť druhého žalobného dôvodu.

157 S cieľom overiť, či ECB správne dospela k záveru, že podmienka uvedená v článku 10 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 575/2013 bola splnená, treba overiť, či je vedenie CNCM oprávnené dávať pokyny vedeniu pridružených inštitúcií.

158 Vo svojom stanovisku revízny výbor odkázal na právo, ktoré CNCM vyvodzuje z článku L.511-31 CMF, a to právo prijímať „všetky opatrenia nevyhnutné najmä na zabezpečenie likvidity a platobnej schopnosti každej z týchto inštitúcií a spoločností, ako aj celej siete", ako aj povinnosť CNCM, ktorú jej ukladá to isté ustanovenie, a to dbať na „uplatňovanie ustanovení zákonov a iných právnych predpisov špecifických pre tieto inštitúcie a spoločnosti a [vykonávať] administratívnu, technickú a finančnú kontrolu ich organizácie a riadenia". Revízny výbor tiež zdôraznil povinnosť bánk Crédit mutuel „dodržiavať stanovy, vnútorné predpisy, pokyny a rozhodnutia [CNCM] a regionálnej federácie, ktorej musia byť členom" podľa článku R.512-20 druhého odseku CMF. Napokon revízny výbor zdôraznil existenciu sankčnej právomoci CNCM. Odkázal jednak na článok R.512-24 CMF, ktorý CNCM umožňuje uložiť banke, ktorá poruší platnú právnu úpravu, takú sankciu, akou je „upozornenie, pokarhanie alebo vyčiarknutie zo zoznamu družstevných bánk", a jednak na články 10 a 25 stanov CNCM, ktoré jej umožňujú vylúčiť federáciu, vysloviť nedôveru prezidentovi federácie alebo družstevnej banky alebo odvolať súhlas výkonného riaditeľa.

159 Z týchto ustanovení vyplýva kombinácia troch skutočností: po prvé povinnosti CNCM dbať najmä na likviditu a platobnú schopnosť skupiny a subjektov, ktoré ju tvoria, ako aj na dodržiavanie legislatívnych a regulačných požiadaviek, po druhé povinnosti pridružených inštitúcií dodržiavať pokyny CNCM, a po tretie sankčnej právomoci CNCM vo vzťahu k týmto subjektom. Podmienku uvedenú v článku 10 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 575/2013 treba preto považovať za splnenú.

160 Tento záver nie je vyvrátený tvrdením žalobkyne založeným na tom, že právomoc dávať pokyny vyplývajúca zo stanov CNCM je nezákonná, keďže iba CMF by jej mohol zveriť takéto oprávnenie. V tejto súvislosti stačí zdôrazniť, že ako to uviedla Conseil d'État (Štátna rada, Francúzsko) v bode 5 svojho rozsudku z 13. decembra 2016, na ktorý sa odvolala ECB na pojednávaní a ku ktorému žalobkyňa mohla predložiť svoje pripomienky, druhý odsek článku R.512-20 CMF stanovuje, že družstevné banky „sa musia zaviazať dodržiavať stanovy, vnútorné predpisy, pokyny a rozhodnutia [CNCM]". Možno tiež uviesť, že v bode 13 toho istého rozsudku Conseil d'État (Štátna rada) pripomenula, že „[žalobkyňa] [bola] povinná rešpektovať žiadosti [CNCM] konajúcej v rámci jej oprávnení ústredného orgánu".

161 Vzhľadom na uvedené treba zamietnuť tretiu časť a teda druhý žalobný dôvod v celom rozsahu.

### *2. O treťom žalobnom dôvode týkajúcom sa zákonnosti článku 2 ods. 3 a prílohy II-2 napadnutého rozhodnutia*

162 V rámci svojho tretieho žalobného dôvodu žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom jej ukladá povinnosť dodatočných vlastných zdrojov, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a nesprávneho posúdenia skutkového stavu a má neprimeranú povahu.

163 ECB navrhuje zamietnuť tento žalobný dôvod.

164 Na úvod treba poznamenať, že z článku 4 ods. 3 základného nariadenia vyplýva, že pri plnení svojich úloh v oblasti prudenciálneho dohľadu je ECB príslušným orgánom v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a prudenciálnom dohľade nad úverovými inštitúciami a investičnými spoločnosťami, o zmene smernice 2002/87/ES a o zrušení smerníc 2006/48/ES a 2006/49/ES (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 338), a nariadenia č. 575/2013.

165 Podľa článku 97 ods. 1 písm. a) smernice 2013/36 „pri zohľadnení technických kritérií ustanovených v článku 98 príslušné orgány preskúmajú opatrenia, stratégie, postupy a mechanizmy uplatňované inštitúciami s cieľom dosiahnuť súlad s touto smernicou a nariadením (EÚ) č. 575/2013 a hodnotiť… riziká, ktorým sú alebo by mohli byť inštitúcie vystavené“.

166 Minimálne požiadavky na vlastné zdroje „CET 1“, ktorými musí disponovať úverová inštitúcia, sú spresnené v článku 92 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013, podľa ktorého „inštitúcie spĺňajú s výhradou článkov 93 a 94 vždy tieto požiadavky na vlastné zdroje:… podiel vlastného kapitálu [‚CET 1‘] vo výške 4,5 %“.

167 K tomu treba pridať povinnosť uvedenú v článku 129 ods. 1 smernice 2013/36, nazvanom „Požiadavka na udržiavanie vankúša na zachovanie kapitálu“, ktorý stanovuje:

„Členské štáty od inštitúcií požadujú, aby okrem vlastného kapitálu [‚CET 1‘], ktorý držia, aby bola splnená požiadavka na vlastné zdroje podľa článku 92 nariadenia… č. 575/2013, udržiavali vankúš na zachovanie kapitálu vlastného kapitálu [‚CET 1‘] vo výške 2,5 % ich celkovej rizikovej expozície vypočítanej v súlade s článkom 87 ods. 3 uvedeného nariadenia na individuálnom a konsolidovanom základe, podľa potreby v súlade s časťou jedna hlavou II uvedeného nariadenia“.

168 Navyše zo znenia článku 16 ods. 1 písm. c) v spojení s článkom 16 ods. 2 písm. a) základného nariadenia vyplýva, že ak z preskúmania, ktoré ECB vykonáva v rámci dohľadu vyplynie, že vlastné zdroje a hotovosť úverovej inštitúcie nezabezpečujú riadne hospodárenie a krytie rizík, je ECB oprávnená požadovať od úverovej inštitúcie vlastné zdroje prevyšujúce tieto minimálne požiadavky.

169 V prílohe II-2 napadnutého rozhodnutia ECB stanovila v prípade žalobkyne požiadavku na vlastné zdroje „CET 1“ na 11 %. Pri odôvodnení tejto výšky vlastných zdrojov ECB poukázala najmä na dodatočné riziká vyplývajúce z potenciálneho odchodu zo skupiny Crédit mutuel a domnievala sa, že tieto riziká si vyžadovali uloženie povinnosti dodatočných vlastných zdrojov podľa článku 16 ods. 1 písm. c) a článku 16 ods. 2 písm. a) základného nariadenia.

170 V tejto súvislosti ECB zdôraznila spory medzi žalobkyňou a skupinou CM11-CIC v rámci skupiny Crédit mutuel a poznamenala, že v dôsledku týchto sporov možno uvažovať o odchode žalobkyne zo skupiny Crédit mutuel.

171 ECB sa v podstate domnievala, že prípadné oddelenie by pre žalobkyňu mohlo mať tri typy následkov. V prvom rade by to ovplyvnilo jej obchodný model. V tejto súvislosti odkazuje na zvýšenie konkurenčného tlaku, ktorému by žalobkyňa musela čeliť kvôli subjektom zo skupiny Crédit mutuel, a na pochybnosti o možnosti používať v prípade oddelenia ochrannú známku Crédit mutuel. V druhom rade by oddelenie mohlo mať vplyv na výpočet minimálnych požiadaviek na vlastné zdroje „CET 1“ žalobkyne, keďže žalobkyňa by už viac nemohla používať pokročilý, štandardizovaný prístup, čo by znamenalo zvýšenie jej požiadaviek na vlastné zdroje. V treťom rade by toto oddelenie malo vplyv aj na rizikový profil likvidity žalobkyne, keďže by stratila výhody vyplývajúce z mechanizmu solidarity existujúceho vo vnútri skupiny Crédit mutuel. To by mohlo ovplyvniť jej externé ratingy a v dôsledku toho jej náklady na refinancovanie.

172 Tento žalobný dôvod možno rozdeliť na tri časti založené po prvé na nesprávnom právnom posúdení vyplývajúcom z toho, že ECB zohľadnila udalosť, ktorú žalobkyňa považuje za nepravdepodobnú, teda jej oddelenie od skupiny Crédit mutuel, po druhé na nesprávnosti a neprimeranosti uloženia povinnosti dodatočných vlastných zdrojov z dôvodu tejto nepravdepodobnej možnosti, a po tretie na tom, že uloženie povinnosti dodatočných vlastných zdrojov predstavuje „skrytú sankciu“.

*a) O prvej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na tom, že ECB nesprávne zohľadnila možné oddelenie žalobkyne od skupiny Crédit mutuel*

173 Žalobkyňa vytýka ECB, že vychádzala z možnosti odchodu zo skupiny Crédit mutuel, a v podstate tvrdí, že táto možnosť je natoľko málo pravdepodobná, že jej zohľadnenie má za následok, že napadnuté rozhodnutie obsahuje nesprávne právne posúdenie.

174 V tejto súvislosti žalobkyňa poznamenáva, že jej oddelenie od skupiny Crédit mutuel by predpokladalo zmenu zákonných ustanovení CMF, o ktorej neuvažujú ani francúzske verejné orgány, ani samotná ECB. Naopak ECB tak vo svojom liste z 10. novembra 2014, ako aj v napadnutom rozhodnutí, vystupuje v prospech reformy a posilnenia úlohy CNCM. V dôsledku toho samotná vôľa žalobkyne zmeniť štruktúru skupiny Crédit mutuel v prospech bipolárnej štruktúry, ktorej oba póly by mali svoj ústredný orgán, nemôže bez podpory takejto reformy zo strany verejných orgánov odôvodniť zmenu jej rizikového profilu.

175 ECB navrhuje zamietnuť prvú časť tretieho žalobného dôvodu.

176 Keďže žalobkyňa tvrdí, že ECB sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď zohľadnila jej možné oddelenie sa od skupiny Crédit mutuel, treba uviesť, že zo samotného znenia článku 97 ods. 1 písm. a) smernice 2013/36 vyplýva, že preskúmanie, ktoré má ECB vykonať, sa týka rizík, ktorým inštitúcie „sú alebo by mohli byť… vystavené“, čo nevyhnutne znamená možné zohľadnenie budúcich udalostí, ktoré môžu zmeniť ich rizikový profil. Keď teda ECB vychádzala z možného výskytu budúcej udalosti, nedopustila sa žiadneho nesprávneho právneho posúdenia.

177 Svojou argumentáciou, v ktorej ECB vytýka, že zohľadnila možnosť takéhoto oddelenia, hoci toto oddelenie nie je dostatočne pravdepodobné, žalobkyňa v skutočnosti poukazuje na existenciu nesprávneho posúdenia zo strany ECB.

178 V tejto súvislosti z ustálenej judikatúry vyplýva, že v prípade komplexných posúdení majú orgány Únie v určitých oblastiach práva Únie širokú mieru voľnej úvahy, takže preskúmanie týchto posúdení súdom Únie sa musí nevyhnutne obmedziť na overenie dodržania procesných pravidiel a pravidiel odôvodnenia, ako aj vecnej správnosti skutkového stavu, neexistencie zjavne nesprávneho posúdenia skutkového stavu a zneužitia právomoci (pozri rozsudok z 2. septembra 2010, Komisia/Deutsche Post, C-399/08 P, EU:C:2010:481, bod 97 a citovanú judikatúru).

179 Výkon tejto širokej miery voľnej úvahy však nie je vyňatý zo súdneho preskúmania. Súd Únie tak musí overiť nielen vecnú správnosť predložených dôkazov, ich hodnovernosť a koherenciu, ale aj preskúmať, či tieto dôkazy tvoria súhrn relevantných údajov, ktoré musia byť zohľadnené pri posúdení komplexnej situácie, a či sú spôsobilé odôvodniť závery, ktoré z nich boli vyvodené (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. novembra 2007, Španielsko/Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, bod 57, a zo 6. novembra 2008, Holandsko/Komisia, C-405/07 P, EU:C:2008:613, bod 55).

180 Rovnako platí, že keď orgán Únie disponuje širokou mierou voľnej úvahy, má dodržanie záruk priznaných právnych poriadkom Únie v správnych konaniach o to zásadnejší význam. Medzi týmito zárukami sa nachádza najmä povinnosť príslušnej inštitúcie dostatočne odôvodniť jej rozhodnutia. Iba tak je súd Únie schopný overiť, či skutkové a právne okolnosti, od ktorých závisí výkon voľnej úvahy, boli splnené (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, bod 14, a z 9. septembra 2010, Evropaïki Dynamiki/Komisia, T-387/08, neuverejnený, EU:T:2010:377, bod 31).

181 Treba uviesť, že ECB v prejednávanej veci disponuje takouto širokou mierou voľnej úvahy vzhľadom na komplexnú povahu, ktorú má posúdenie úrovne požiadaviek na vlastné zdroje „CET 1“ v prípade úverovej inštitúcie so zreteľom na jej rizikový profil a udalosti, ktoré ho môžu ovplyvniť.

182 Treba preto overiť, či sa ECB tým, že zohľadnila možnosť oddelenia žalobkyne od skupiny Crédit mutuel, dopustila zjavne nesprávneho posúdenia.

183 Hlavné tvrdenie, ktoré žalobkyňa uvádza, aby vyvrátila možnosť takéhoto oddelenia, sa týka potrebného zásahu francúzskych verejných orgánov prostredníctvom zmeny CMF, s čím tieto orgány nesúhlasia.

184 Žalobkyňa samozrejme správne upozorňuje, že zo znenia článku L.511-30 v spojení s článkom L.511-31 CMF vyplýva, že musí byť pridružená k niektorému z ústredných orgánov, ktoré sú taxatívne vypočítané v článku L.511-30 CMF. Z toho nevyhnutne vyplýva, že organizovaný odchod žalobkyne zo skupiny Crédit mutuel by predpokladal zmenu článku L.511-30 CMF v tom zmysle, aby tam bol zahrnutý ústredný orgán, ku ktorému by sa pridružili úverové inštitúcie tvoriace žalobkyňu.

185 Zároveň však platí, že CMF priznáva CNCM právomoc vylúčiť pridružené subjekty zo skupiny Crédit mutuel. Na jednej strane článok L.511-31 CMF vo svojom piatom odseku upravuje možnosť ústredných orgánov „uložiť sankcie stanovené ustanoveniami zákonov a osobitných právnych predpisov“ a vo svojom šiestom odseku ešte výslovnejšie upravuje možnosť straty postavenia pridruženej inštitúcie alebo spoločnosti, ktorú „ústredný orgán musí oznámiť [ACPR], ktorý rozhodne o povolení danej inštitúcie alebo spoločnosti“. Na druhej strane z článku R.512-24 CMF vyplýva, že „predstavenstvo [CNCM] môže uložiť banke, ktorá porušuje účinnú právnu úpravu, niektorú z týchto sankcií:… výmaz zo zoznamu družstevných bánk“, pričom podmienky výkonu tejto sankčnej právomoci spresňuje článok R.512-25 CMF. Toto oprávnenie je prevzaté do článku 25 stanov CNCM.

186 Na jednej strane teda nemožno vylúčiť, že toto oprávnenie bude vykonané voči žalobkyni, keďže predstavuje skupinu družstevných bánk.

187 Na druhej strane žalobkyňa nepopiera existenciu dlhodobého sporu, ktorý má so skupinou CM11-CIC, ako aj s CNCM, a ktorý zdôraznila ECB v napadnutom rozhodnutí. V tejto súvislosti samotná žalobkyňa už vo svojom liste zo 17. júla 2015 adresovanom ECB poukazovala na sťažnosť poškodeného občianskoprávneho účastníka v trestnom konaní pre protiprávny konflikt záujmov, ktorú predložila prokurátorovi na Tribunal de grande instance de Paris (Okresný súd Paríž, Francúzsko) kvôli údajnému konfliktu záujmov medzi skupinou CM11-CIC a CNCM. Rovnako v prílohe uvedeného listu žalobkyňa poukazuje na konania, ktoré začala na Tribunal de grande instance de Paris (Okresný súd Paríž) a EUIPO, aby dosiahla zrušenie národnej ochrannej známky a zrušenie ochrannej známky Európskej únie Crédit mutuel, ktorej majiteľom je CNCM.

188 S prihliadnutím na túto zvlášť konfliktnú situáciu medzi žalobkyňou, CNCM a skupinou CM11-CIC, sa možnosť odchodu žalobkyne zo skupiny Crédit mutuel, aj bez zmeny článku L.511-30 CMF, nejaví natoľko nepravdepodobná, aby jej zohľadnenie predstavovalo zjavne nesprávne posúdenie zo strany ECB.

189 Prvú časť tretieho žalobného dôvodu treba preto zamietnuť.

*b) O druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na tom, že posúdenie ECB, podľa ktorého je nevyhnutné, aby žalobkyňa disponovala dodatočnými vlastnými zdrojmi, je nesprávne a neprimerané*

190 Žalobkyňa sa domnieva, že ECB nesprávne a neprimerane usúdila, že na jej oddelenie od skupiny Crédit mutuel bolo potrebné, aby disponovala dodatočnými vlastnými zdrojmi.

191 ECB navrhuje zamietnuť túto časť tretieho žalobného dôvodu.

192 Ako vyplýva z bodu 171 vyššie, na prijatie záveru, že oddelenie sa žalobkyne od skupiny Crédit mutuel by malo negatívny dosah na jej rizikový profil, ktorý vyžadoval, aby žalobkyňa mala dodatočné vlastné zdroje, ECB v podstate vychádzala z troch skupín dôvodov.

193 Všeobecný súd považuje za dostatočné preskúmať opodstatnenosť dôvodov založených jednak na zmene rizikového profilu žalobkyne a jednak na dôsledkoch zmeny metódy výpočtu jej vlastných zdrojov.

*1) O opodstatnenosti dôvodu založeného na zmene rizikového profilu likvidity žalobkyne v prípade oddelenia sa od skupiny Crédit mutuel*

194 Žalobkyňa tvrdí, že ECB nesprávne odkazuje na vplyvy, ktoré by mala strata mechanizmu solidarity v rámci skupiny Crédit mutuel na jej rizikový profil, keďže tento mechanizmus neexistuje. Žalobkyňa sa navyše domnieva, že vplyvy, ktoré by mohlo mať zhoršenie jej vonkajších ratingov na jej náklady na refinancovanie, by mohli byť iba veľmi obmedzené z dôvodu jej veľmi dobrej vnútornej ekonomickej situácie. V podstate zdôrazňuje, že jej pomer záväzkov a v dôsledku toho jej závislosť na finančných trhoch pri jej refinancovaní podstatne klesli. V dôsledku toho sa domnieva, že zníženie jej ratingu o tri stupne by malo len zanedbateľné následky na jej náklady na refinancovanie alebo jej čistý hospodársky výsledok.

195 V tejto súvislosti stačí uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa vo svojich písomných podaniach, a ako to bolo uvedené v bodoch 135 a 137 vyššie, v rámci skupiny Crédit mutuel existuje mechanizmus solidarity.

196 Navyše zo správy ratingovej agentúry týkajúcej sa žalobkyne, ktorú predložila ECB v prílohe B.16 vyjadrenia k žalobe vyplýva, že rating, ktorý jej bol udelený, bol spojený s ratingom skupiny Crédit mutuel. Okrem toho ratingová agentúra v tej istej správe pri určení ratingu udeleného žalobkyni považovala za dôležitú existenciu mechanizmu solidarity v rámci skupiny Crédit mutuel.

197 Vzhľadom na komplexnú povahu určenia rizikového profilu žalobkyne sa teda ECB nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že strata tohto mechanizmu solidarity po odchode zo skupiny Crédit mutuel by mohla mať negatívny dosah na vonkajšie ratingy žalobkyne a v dôsledku toho na jej náklady na refinancovanie. V tejto súvislosti názor žalobkyne na rozsah dodatočných nákladov na refinancovanie, ktorý by znamenal zníženie jej ratingu, nemôže preukázať zjavne nesprávnu povahu tohto posúdenia.

*2) O opodstatnenosti dôvodu založeného na dôsledkoch zmeny metódy výpočtu vlastných zdrojov žalobkyne v prípade oddelenia sa od skupiny Crédit mutuel*

198 Žalobkyňa tvrdí, že prechod z pokročilého k štandardizovanému prístupu pri výpočte vlastných zdrojov predstavuje iba zmenu meracích nástrojov, ktorá nezodpovedá zmene skutočných prevádzkových alebo úverových rizík, ktorým čelí. Hoci uznáva, že prechod k štandardizovanému prístupu by fakticky vyvolal automatický nárast požiadaviek na vlastné zdroje „CET 1“, tvrdí, že je schopná vyrovnať sa s týmto zvýšením. Napadnuté rozhodnutie ju zbavuje slobody využitia časti jej finančnej kapacity, pretože jej ukladá povinnosť dodatočných vlastných zdrojov, čím jej spôsobuje vážnu ujmu a má neprimeranú povahu.

199 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že nariadenie č. 575/2013 upravuje dva prístupy k výpočtu minimálnych požiadaviek na vlastné zdroje úverových inštitúcií: „štandardizovaný prístup“ upravený v článkoch 111 až 141 nariadenia č. 575/2013 spočívajúci v meraní rizika štandardným spôsobom, alebo „pokročilý prístup“ alebo „prístup založený na interných ratingoch“, upravený v článkoch 142 až 191 nariadenia č. 575/2013, spočívajúci v používaní ich vlastných modelov, pričom tento druhý prístup podľa článku 143 nariadenia č. 575/2013 vyžaduje povolenie zo strany príslušného orgánu.

200 Navyše, keďže žalobkyňa poukazuje na neprimeranosť preventívneho uloženia povinnosti dodatočných vlastných zdrojov, treba pripomenúť, že podľa článku 5 ods. 5 ZEÚ obsah a forma činnosti Únie neprekračujú rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľov Zmlúv. Inštitúcie uplatňujú zásadu proporcionality v súlade s Protokolom o uplatňovaní zásad subsidiarity a proporcionality, priloženým k Zmluve o FEÚ.

201 Podľa ustálenej judikatúry zásada proporcionality, ktorá je súčasťou všeobecných zásad práva Únie, vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie boli schopné dosiahnuť legitímne ciele sledované predmetnou právnou úpravou a neprekračovali hranice toho, čo je potrebné na dosiahnutie týchto cieľov, pričom pokiaľ sa ponúka výber medzi viacerými vhodnými opatreniami, je potrebné prikloniť sa k najmenej obmedzujúcemu opatreniu a spôsobené ťažkosti nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri rozsudok zo 4. mája 2016, Philip Morris Brands a i., C-547/14, EU:C:2016:325, bod 165 a citovanú judikatúru).

202 Treba tiež pripomenúť, že posúdenie proporcionality opatrenia treba uviesť do súladu s rešpektovaním voľnej úvahy prípadne priznanej inštitúciám Únie počas jeho prijatia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2006, Nemecko/Parlament a Rada, C-380/03, EU:C:2006:772, bod 145 a citovanú judikatúru).

203 V napadnutom rozhodnutí sa ECB v podstate riadi úvahou založenou na spojení troch faktorov. Po prvé v prípade odchodu zo skupiny Crédit mutuel je pravdepodobné, že žalobkyňa už nebude môcť využívať pokročilý prístup, ale bude musieť používať štandardizovaný prístup. Po druhé uplatňovanie štandardizovaného prístupu by znamenalo pokles ohodnotenia jej vlastných zdrojov. Po tretie ECB z toho vyvodzuje, že žalobkyňa by sa mala pripraviť na túto situáciu vytvorením primeraných rezerv vlastných zdrojov.

204 Všeobecný súd uvádza, že žalobkyňa nespochybňuje dôvodnosť prvých dvoch faktorov, na ktoré poukázala ECB. Navyše najmä z listu, ktorý žalobkyňa zaslala ECB 27. marca 2015 vyplýva, že sama odhadla pokles úrovne svojich vlastných zdrojov „CET 1“, ktorý by vyvolal prechod z pokročilého prístupu pri výpočte týchto zdrojov k štandardizovanému prístupu, na 2,8 %.

205 Keďže na jednej strane z dôvodov vysvetlených v bodoch 184 až 188 vyššie bola ECB oprávnená zohľadniť možnosť odchodu žalobkyne zo skupiny Crédit mutuel a na druhej strane medzi účastníkmi konania nie je sporné, že takýto odchod by mohol znamenať pokles ohodnotenia úrovne jej vlastných

zdrojov „CET 1“, uloženie povinnosti dodatočných vlastných zdrojov umožňujúcich vyrovnať sa s takouto možnosťou nevyplýva zo zjavne nesprávneho posúdenia, ani nemá zjavne neprimeranú povahu.

206 Z uvedeného vyplýva, že tak dôvody založené na zmene rizikového profilu likvidity žalobkyne, ako aj dôvody založené na dôsledkoch zmeny metódy výpočtu jej vlastných zdrojov v prípade oddelenia sa od skupiny Crédit mutuel, postačujú na to, aby z právneho hľadiska dostatočne odôvodnili povinnosť uloženia dodatočných zdrojov zo strany ECB. Nie je teda nevyhnutné preskúmať opodstatnenosť dôvodov napadnutého rozhodnutia týkajúcich sa dôsledkov, ktoré by malo oddelenie sa od skupiny Crédit mutuel na obchodný model žalobkyne.

207 V dôsledku toho treba zamietnuť druhú časť tretieho žalobného dôvodu.

*c) O tretej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na tom, že uloženie povinnosti dodatočných vlastných zdrojov predstavuje skrytú sankciu*

208 Žalobkyňa tvrdí, že úroveň vlastných zdrojov „CET 1“, ktorá jej bola uložená v napadnutom rozhodnutí, má povahu skrytej sankcie, keďže sa zdá, že jej cieľom bolo „znevýhodniť“ ju za to, že upozornila ECB na situáciu v skupine Crédit mutuel.

209 ECB vyvracia, že by jej posúdenie úrovne vlastných zdrojov „CET 1“ žalobkyne malo povahu skrytej sankcie.

210 Treba uviesť, že prostredníctvom takejto argumentácie žalobkyňa v podstate tvrdí, že prijatím napadnutého rozhodnutia došlo k zneužitiu právomoci.

211 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa pojem zneužitie právomoci vzťahuje na situáciu, keď správny orgán využil svoje právomoci na iný účel ako na ten, na ktorý mu boli zverené. Rozhodnutie má vadu spočívajúcu v zneužití právomoci len vtedy, ak je na základe objektívnych, relevantných a zhodujúcich sa nepriamych dôkazov zjavné, že bolo prijaté na takýto účel (rozsudky z 13. novembra 1990, Fedesa a i., C-331/88, EU:C:1990:391, bod 24, a z 9. októbra 2001, Taliansko/Komisia, C-400/99, EU:C:2001:528, bod 38). Navyše v prípade viacerých sledovaných cieľov, ak sa neopodstatnený dôvod pripája k prijateľným dôvodom, aj napriek tomu nedôjde prijatím rozhodnutia k zneužitiu právomoci, pokiaľ nie je narušený jeho hlavný cieľ (rozsudky z 21. decembra 1954, Taliansko/Vysoký úrad, 2/54, EU:C:1954:8, s. 103, a z 21. septembra 2005, EDP/Komisia, T-87/05, EU:T:2005:333, bod 87).

212 Pokiaľ ide o účel, na ktorý boli ECB udelené právomoci uvedené v článku 16 ods. 2 základného nariadenia, ako bolo vysvetlené v bode 168 vyššie, tento účel spočíva najmä v potrebe napraviť situáciu, keď vlastné zdroje a hotovosť úverovej inštitúcie nezabezpečujú riadne hospodárenie a krytie jej rizík.

213 Z preskúmania prvých dvoch častí tohto žalobného dôvodu však na jednej strane vyplýva, že ECB využila svoje právomoci v súlade s týmto účelom. Na druhej strane žalobkyňa nepredkladá objektívne, relevantné a zhodujúce sa nepriame dôkazy v zmysle judikatúry uvedenej v bode 211 vyššie, ktoré by mohli preukázať, že jej úroveň vlastných zdrojov bola určená tak, aby ju znevýhodnila.

214 Tretiu časť a v dôsledku toho tak žalobný dôvod v celom rozsahu, ako aj prejednávanú žalobu treba zamietnuť.

## IV. O trovách

215 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže v tomto prípade žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania vynaložené ECB v súlade s jej návrhmi.

216 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku inštitúcie, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. Komisia preto znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (druhá rozšírená komora)

rozhodol takto:

1. **Žaloba sa zamieta.**

2. **Crédit mutuel Arkéa znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Európska centrálna banka (ECB).**

3. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.**

Prek Buttigieg Schalin

Berke Costeira

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 13. decembra 2017.

Podpisy

# Obsah

I. Okolnosti predchádzajúce sporu ..... 2

II. Konanie a návrhy účastníkov konania ..... 4

III. Právny stav ..... 4

A. O prípustnosti žaloby ..... 4

1. O zákonnosti plnomocenstva udeleného zástupcom žalobkyne ..... 5

2. O aktívnej legitimácii žalobkyne vo vzťahu k článku 2 ods. 1 a prílohe I napadnutého rozhodnutia ..... 5

3. O záujme žalobkyne na konaní proti napadnutému rozhodnutiu ..... 6

B. O veci samej ..... 7

1. O prvom a druhom žalobnom dôvode týkajúcom sa zákonnosti článku 2 ods. 1 a prílohy I napadnutého rozhodnutia ..... 7

a) O teleologickom a systematickom výklade článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD ..... 8

b) O prvom žalobnom dôvode založenom na tom, že CNCM nemá postavenie úverovej inštitúcie ..... 11

1) O otázke, či to, že ústredný orgán má postavenie úverovej inštitúcie, vyplýva z článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD ..... 11

2) O otázke, či to, že ústredný orgán má postavenie úverovej inštitúcie, vyplýva z článku 10 nariadenia č. 575/2013 ..... 12

c) O druhom žalobnom dôvode založenom na neexistencii dohliadanej skupiny v zmysle článku 2 ods. 21 písm. c) nariadenia o rámci JMD a článku 10 nariadenia č. 575/2013 ... 14

1) O prvej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 10 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 575/2013 ..... 14

2) O druhej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 10 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 575/2013 ..... 17

3) O tretej časti druhého žalobného dôvodu založenej na porušení článku 10 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 575/2013 ..... 19

2. O treťom žalobnom dôvode týkajúcom sa zákonnosti článku 2 ods. 3 a prílohy II-2 napadnutého rozhodnutia ..... 20

a) O prvej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na tom, že ECB nesprávne zohľadnila možné oddelenie žalobkyne od skupiny Crédit mutuel ..... 21

b) O druhej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na tom, že posúdenie ECB, podľa ktorého je nevyhnutné, aby žalobkyňa disponovala dodatočnými vlastnými zdrojmi, je nesprávne a neprimerané ..... 23

1) O opodstatnenosti dôvodu založeného na zmene rizikového profilu likvidity žalobkyne v prípade oddelenia sa od skupiny Crédit mutuel ..... 23

2) O opodstatnenosti dôvodu založeného na dôsledkoch zmeny metódy výpočtu vlastných zdrojov žalobkyne v prípade oddelenia sa od skupiny Crédit mutuel ..... 24

c) O tretej časti tretieho žalobného dôvodu založenej na tom, že uloženie povinnosti dodatočných vlastných zdrojov predstavuje skrytú sankciu ..... 25

IV. O trovách ..... 26